

Безстрашни хора : двама срещу четиристотинъ. Знаеха, че ще умратъ, поне да умратъ юнашки. Не напраздно Любенъ Каравеловъ бѣ ги изпратилъ да събиратъ доброволци за бѣлградската легия. Той безгранично вѣрваше, че Никола Войводовъ и Цвѣтко Павловичъ, както умѣха да живѣятъ, тъй ще умѣятъ и да умратъ.

Дебнишкомъ единъ подофицеръ се изкачи на парахода :

— Хей, гяури! Предайте се! Все ще ви хванемъ, поне се предайте на часа, та да ви е малко наказанието.

Едно оловено зърно затвори устата му. Той се залюлъ, разпери ржце и падна по грѣбъ.

Тогава отъ брѣга екна залпъ. Следъ него втори, трети . . .

Стреляха и легионеритѣ отъ парахода. Тѣ скжпѣха куршумитѣ си, но затова пъкъ ги пращаха на мѣсто.

Митхадъ-паша изпи кафето си и стана. Той предварително знаеше края на борбата. Крѣвта на гяуритѣ можеше да тече капка по капка, но сѣ нѣкога щѣше да изтече.

Той отиде въ конака съ лошо настроение. Каквито и да бѣха тия двама разбойници, славно се биеха. А това безпокоеше валията повече, отколкото десетъ полка московци. Той прекрасно разбираше, че за такива именно хора народътъ измисля пѣсни и приказки.

Разбираше това, защото бѣше мждъръ и честенъ, и защото наистина обичаше Турция.

Едва бѣше седналъ на масата си и слугата му събщи :